

РЕШЕНИЕ

№ 15

гр. Царево, 15.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЦАРЕВО, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Минчо Т. Танев

при участието на секретаря Петранка Ян. Бъкларова
като разгледа докладваното от Минчо Т. Танев Гражданско дело №
202121**00161 по описа за 2021 година

Производството по делото е образувано по постъпила искова молба от “***” АД, вписана в Агенцията по вписванията под ЕИК **, със седалище и адрес на управление: **, представлявана от В.М.С. и Ю.Б.Г.- Изпълнителни директори чрез пълномощника си ХР. КР. Д., упълномощена с пълномощно рег. №№ **, **, **, акт *** г. на нотариус М.Ш. с рег. № ** в регистъра на НК Съдебен адрес: **, e-mail: [***](#) **, срещу “***” ЕООД, с ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: **, представлявано от Н.Л. М. А., *** г. като взискател по изп. дело № ** г. по описа на ЧСИ Т.Д., рег. № ** на КЧСИ, КР. Г. Г., ЕГН *****, с адрес: **, като длъжник по изп. дело № ** г. по описа на ЧСИ Т.Д. и Н. ЯНЧ. Г., ЕГН *****, с адрес: **, като купувач по изп. дело № ** г. по описа на ЧСИ Т.Д., с която се иска от съда, да постанови решение, с което да приеме за установено между страните, на основание чл. 496, ал 3 от ГПК, че извършената по изп. дело № ** г. по описа на ЧСИ Т.Д. продажба на следния недвижим имот: 1/12 ид. ч. от Поземлен имот с идентификатор **, целият с площ от ** кв.м. находящ се в местността “***”, гр. Приморско, обл. Бургас е недействителна поради допуснато нарушение на чл. 490 от ГПК и невнасяне на цената за имота. Да присъди на

ищеца направените разноси.

В исковата молба са изложени твърдения, че банката- ищец на 21.03.2006 г. е сключила Договор за кредит, за покупка на недвижим имот с КР. Г. Г. като кредитополучател и Н. ЯНЧ. Г. като съдлъжник, (съпруга на кредитополучателя, която отговаря за задълженията по кредита на основание чл. 25, ал. 2 от СК) за сумата от 180 000 евро, със срок на издължаване 300 месеца. Твърди се, че кредитът е бил обезпечен с договорна ипотека върху недвижим имот, представляващ 1/6 ид. ч. от Поземлен имот с идентификатор **, целият с площ от ** кв.м. находящ се в местността „**“, гр. Приморско, обл. Бургас, собственост на ипотекарните длъжници КР. Г. Г. и Н. ЯНЧ. Г.. Според ищеца, поради неизпълнение на задълженията за заплащане на дължимите вноски по кредита, ** АД е обявила кредита за предсрочно изискуем и е подала заявление за издаване на заповед за изпълнение и изпълнителен лист на основание чл. 417, т. 2 от ГПК срещу кредитополучателя, като в тази връзка, на 31.05.2014 г. Районен съд Бургас е издал заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист, въз основа на които е било образувано изп. дело № ** г. по описа на ЧСИ С.Н., рег. № 805 на КЧСИ, с район на действие ОС- Бургас. Сочи се, че ипотекираният в полза на „**“ АД имот, собственост на длъжниците КР. Г. Г. и Н. ЯНЧ. Г., е реализиран на публична продажба, проведена на 28.08.2020 г. по изп. дело № ** г. по описа на ЧСИ С.Н.. Според ищеца, междуременно за събиране на вземанията на вискателя „**“ ЕООД срещу длъжника КР. Г. Г. е било образувано изп. дело № ** г. по описа на ЧСИ Т.Д., рег. № ** на КЧСИ, с район на действие ОС- Бургас, което изпълнителното дело е образувано след извършената по изп. дело № ** г. по описа на ЧСИ С.Н. публична продажба на ипотекирания имот. Според ищеца, след получаване на обявлението за насрочената публична продажба от „**“ АД е подадена молба по изп. дело № ** г. по описа на ЧСИ Т.Д., с която е направено искане да бъде отменена насрочената до 30.12.2020 г. публична продажба поради допуснати грешки и непълноти при изготвяне на обявлението, а именно неизчерпателно посочване на вписаните върху имота тежести, което представлява съществено нарушение при разгласяване на продажбата. С молбата е представено и Удостоверение по чл. 456 от ГПК, издадено по изп. дело № ** г. при ЧСИ С.Н. за присъединяване на вземанията на банката по изп. дело № ** г. при ЧСИ Т.Д., образувано срещу същия длъжник КР. Г. Г.. Банката твърди, че със

същата молба, ищеца е направил искане в качеството си на ипотекарен кредитор и кредитор с присъединено вземане, да бъде насрочена публична продан и на останалите идеални части от описания имот- собственост на съпругата Н. ЯНЧ. Г.- която е ипотекарен длъжник по изп. дело № ** г. по описа на ЧСИ С.Н., рег. №*** при КЧСИ и следователно притежава качеството на длъжник и в образуваното при ЧСИ Т.Д. изп. дело № ** г. съобразно чл. 429, ал. 3 от ГПК. Твърди се, че въпреки направените искания от „***“ АД на 02.12.2020 г. е получено съобщение по изп. дело № ** г. на ЧСИ Т.Д., че насрочената до 30.12.2020 г. публична продан е отменена, тъй като съпругът- недлъжник- Н. ЯНЧ. Г. е упражнила правото си по чл. 505 от ГПК, като е заплатила сумата от 17 342,00 лева и в нейна собственост е възложена 1/12 ид. ч. от имота. Ищецът обосновава правния си интерес от предявяване на иска по чл. 496, ал. 3 от ГПК, с необжалваемостта на постановлението за възлагане по реда на чл. 505, ал. 1 от ГПК, защото по този ред не се провежда публична продан и единственият способ за защита се явява оспорването на продажбата по исков ред. Правен интерес на „***“ АД от предявяване на иска по чл. 496, ал. 3 от ГПК. Изложени са подробни съображения за нарушения на чл. 490 от ГПК, тъй като купувачът Н. ЯНЧ. Г., на която е възложен имотът по чл. 505 от ГПК, е длъжник по изп. дело № ** г. при ЧСИ С.Н., което е присъединено на основание чл. 456 от ГПК към изп. дело № ** г. при ЧСИ Т.Д.. Сочи се, че в издаденото удостоверение за присъединяване изрично е посочено, че имотът е собственост и на двамата длъжници- КР. Г. Г. и Н. ЯНЧ. Г. и изпълнението по изп. дело № ** г. при ЧСИ С.Н. е насочено срещу 1/6 ид.ч. от Поземлен имот с идентификатор **. Изпълнението по изп. дело № ** г. при ЧСИ Т.Д. е насочено единствено срещу 1/12 ид.ч. от имота, но по силата на чл. 32, ал. 2 от СК този имот е придобит в режим на СИО за задоволяване на семейни нужди, предоставен е като обезпечение по сключен договор за кредит и в настоящия случай не намира приложение разпоредбата на чл. 505, ал. 1 от ГПК, тъй като съпругата Н. ЯНЧ. Г. безспорно е длъжник на „***“ АД, която е присъединен по право взискател по изп. дело № 408/2020 г. като ипотекарен кредитор, както и кредитор с присъединено вземане въз основа на удостоверение по чл. 456 от ГПК. Счита се, че не е внесена и определената цена съгласно изискванията на чл. 505, ал. 1 от ГПК, а именно равностойността на дела на съпруга, тъй като в случая, равностойността на дела на съпруга от цената на имота е в размер на

21 677,50 лева, докато съпругата е внесла 80 % от нейния размер, а именно 17 342,00 лева.

Ответникът Н. ЯНЧ. Г. е оспорила исковата молба като недопустима, тъй като няма данни постановлението за възлагане да е влязло в сила. Изложено е становище, че Н. ЯНЧ. Г. не е длъжник на банката.

Ответникът „**“ ЕООД е оспорил исковата молба като недопустима, тъй като няма данни постановлението за възлагане да е влязло в сила. Алтернативно счита предявеният иск за неоснователен.

В съдебно заседание ищцовото дружество “**” ЕАД не се представлява. Депозира молба чрез пълномощника си, в която се изразява становище по съществото на спора, претендира разноски и представя списък по чл. 80 от ГПК.

В съдебно заседание ответното дружество “**” ЕООД не се представлява.

В съдебно заседание ответника Д. Г. не се явява и не се представлява.

В съдебно заседание ответникът Н. ЯНЧ. Г. не се явява. Чрез упълномощен представител, пледира за отхвърляне на иска.

Съдът, като съобрази становищата на страните и представените по делото доказателства, прецени ги по реда на чл. 12 и чл. 235 от ГПК поотделно и в тяхната съвкупност, прие за установено от фактическа страна следното:

От представените по делото доказателства се установява, че на 21.03.2006 г. банката ищец, е сключила Договор за кредит, за покупка на недвижим имот с КР. Г. Г. като кредитополучател и Н. ЯНЧ. Г. като съдлъжник, (съпруга на кредитополучателя, която отговаря за задълженията по кредита на основание чл. 25, ал. 2 от СК) за сумата от 180 000,00 евро, със срок на издължаване 300 месеца, като кредитът е бил обезпечен с договорна ипотека върху недвижим имот, представляващ 1/6 ид. ч. от Поземлен имот с идентификатор **, целият с площ от ** кв.м. находящ се в местността „**“, гр. Приморско, обл. Бургас, собственост на ипотекарните длъжници КР. Г. Г. и Н. ЯНЧ. Г..

В полза на банката, на 31.05.2014 г. Районен съд Бургас е издал заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист, въз основа на които е било

образувано изп. дело № ** г. по описа на ЧСИ С.Н., рег. № 805 на КЧСИ, с район на действие ОС- Бургас. По делото е представено удостоверение от ЧСИ С.Н., видно от което длъжникът КР. Г. Г., има задължение към вискателя “***” АД в размер на 873661,88 лв. Банката- вискател е ипотекарен кредитор, тъй като вземането е обезпечено с договорна ипотека по отношение на 1/6 ид.ч. от поземлен имот с идентификатор **, находящ се в гр. Приморско, собственост на ипотекарните длъжници КР. Г. Г. и Н. ЯНЧ. Г..

Представено е обявление за разгласяване на публична продан по реда на чл. 483 от ГПК на ЧСИ Т. Д. по изп. дело № ** г. на следния недвижим имот: 1/12 ид.ч. от поземлен имот с идентификатор **, находящ се в гр. Приморско, собственост на КР. Г. Г., с начална цена 17342,00 лв. със срок на проданта от 27.11.2020 г. до 29.12.2020 г. На 20.11.2020 г. до ипотекарния кредитор “***” АД е изпратено съобщение от ЧСИ Т.Д. за така насрочената публична продан. На 26.11.2020 г. е изпратено съобщение до банката от съдебния изпълнител, че съпругът- недлъжник е упражнила правото си по чл. 505, ал. 1 ГПК и е внесла на 25.11.2020 г. по сметка на съдебния изпълнител сумата от 17342,00 лв. представляваща стойността на дела на съпруга- недлъжник. На 26.11.2020 г. съдебният изпълнител е издал постановление за възлагане на 1/12 ид. част от поземлен имот с идентификатор **, находящ се в гр. Приморско на Н. ЯНЧ. Г., като след възлагането съпругът- недлъжник, става собственик на 1/6 ид.ч. от недвижимия имот.

При така установените факти, съдът формира следните правни изводи:

По допустимостта на производството:

Нормата на чл. 496, ал. 2 от ГПК /Доп. ДВ, бр.49 от 2012 г./ постановява, че вещноправните последици на възлагането се проявяват от деня, в който влезе в сила постановлението. Влязлото в сила постановление прехвърля върху купувача от проданта правата, които длъжникът е имал върху продадения имот към момента на възбраната. По отношение на момента, в който се проявяват вещноправните последици на възлагането, нормата на чл. 496, ал. 2 от ГПК, се различава от тази на чл. 384, ал. 2 от ГПК /отм./, според която от деня на постановлението за възлагането купувачът придобива всички права, които длъжникът е имал върху имота.

Няма спор в доктрината и в съдебната практика, че публичната продан не е договор за продажба по своето естество, а изпълнителен способ,

производство, което завършва с едностранен властнически акт на съдебния изпълнител и за нея се прилагат специалните правила на изпълнителния процес. След влизане в сила на постановлението за възлагане проданта се стабилизира и може да бъде атакувана само по исков ред и на ограничени основания, предвидени в чл. 496, ал. 3 от ГПК. Ал. 3 на разпоредбата на чл. 496 от ГПК, която е идентична с ал. 3 на чл. 384 от ГПК /отм./ следва да се тълкува систематично с ал. 2- стабилизирането на проданта се свързва с момента, в който настъпват вещноправните последици на постановлението за възлагане- от момента на влизането му в сила, т.е. след изтичане срока на обжалването му /при необжалване/, съответно след потвърждаването му с решение на окръжния съд. След този момент, правата на купувача при проданта укрепват и е допустимо проданта да бъде атакувана само по исков ред на изчерпателно посочените в чл. 496, ал. 3 от ГПК основания. Едва с влизането в сила на възлагателното постановление, се погасява възможността публичната продан да бъде отменена от съда по реда на раздел I, глава XXXIX, чл. 435, ал. 3 от ГПК. С Решение № 120/ 04.10.2021 по дело № 3521/ 2019 на ВКС, ГК, IV г.о. е даден отговор на въпроса, че влязлото в сила влязлото в сила решение, с което е отхвърлена жалба по чл. 435, ал. 3 от ГПК срещу постановлението за възлагане, не е пречка за допустимостта на иска за недействителност на публичната продан по чл. 496, ал. 3 от ГПК. Изискването „ако възлагането не бъде обжалвано“, следва да се тълкува систематично с ал. 2 на чл. 496, ал. 3 от ГПК - в смисъл, че законът допуска възможността действителността на публичната продан да се оспори по исков ред на двете основания- поради нарушение на чл. 490 ГПК и при невнасяне на цената, след като постановлението за възлагане е влязло в сила.

По делото не е спорно, а и е се установява от постановеното по в.гр.д. ***г. на БОС, Определение № ** г. че процесното постановление за възлагане от 26.11.2020 г. е обжалвано от банката- ищец и е било образувано в.гр.д. № ** г. на БОС. В хода на производството е била извършена служебна справка в резултат на която е констатирано, че с Определение от 04.03.2021 г. съдът е оставил без разглеждане жалбата на банката като е приел, че процесното постановление не попада в предметния обхват на проверка по чл. 435, ал. 3 от ГПК. Определението на окръжния съд, с което жалбата срещу постановлението за възлагане е оставена без разглеждане и което не формира сила на присъдено нещо с предмет недействителност на проданта, не е

процесуална пречка за предявяване на иска за недействителност на проданта въз основа на специалните основания, предвидени в [чл. 496, ал. 3 ГПК](#).

По основателността на иска.

В хипотезите на чл. 496, ал. 3 от ГПК, т.е. когато имотът е купен от лице, което е нямало право да наддава, или при невнасяне на цената, публичната продан е недействителна, като на общо основание тази недействителност може да се релевира както чрез предявяване на нарочен установителен иск, така и в производството по предявен иск за собственост върху имота, обект на проданта, включително и чрез възражение на ответника. Позоваването на недействителността се извършва от лица, чиито материални права са засегнати от принудителния характер на публичната продан.

Съда не приема доводите изложени в исковата молба, че обявената за купувач съпруга на длъжника, на която е възложен имотът по реда на чл. 505, ал. 1 от ГПК има качеството на длъжник по изп. дело № ** г. по описа на ЧСИ Т.Д., тъй като същата се явявала и длъжник по изп. дело № ** г. на ЧСИ С.Н..

По силата на [чл. 429, ал. 3 от ГПК](#), третите лица дали своя вещ в залог или ипотека за обезпечаване на дълга, придобиват качеството страни-длъжници в изпълнителното производство, когато изпълнението бъде насочено върху тази вещ, т.е. разширяват се субективните предели на изпълнителния лист. Обвързаността на ипотекарния гарант не произтича от изпълнителното основание, нито от изпълнителния лист за обезпечения дълг, а от наличието на ипотечно право, възникващо относително самостоятелно, макар и обусловено от обезпеченото задължение. С оглед твърдението на ищеца, че ответницата има качеството на ипотекарен длъжник по изп.д. № ** г. по описа на ЧСИ С.Н., обезпечаващ връщането на кредита, взет от съпруга ѝ, следва да се имат предвид разясненията дадени в т. 2 от ТР № 4/ 2019 г. по т.д. № 4/ 17 г. на ОСГТК на ВКС, съгласно които ипотекарният длъжник не се приема за длъжник по материалното правоотношение, като не следва да му се отрече правото да участва в наддавателните предложения при обявена публична продан. Според цитираното тълкувателно решение ипотекарният длъжник има правен интерес да заплати дълга на отговарящия с цялото си имущество спрямо вискателя длъжник, защото така ще запази собствеността си върху имота, обременен с вещната тежест, заради другото задължение.

Съгласно Решение № 602 от 12.07.2017 г. по в. гр. д. № 598/2017 г. на Окръжен съд- Бургас, ипотекарният длъжник има всички права и задължения на длъжник в изпълнителното дело, когато изпълнението е насочено върху имота, ипотекиран за обезпечение на чуждия дълг, какъвто настоящия случай не е. От представените по делото доказателства се установява, че осуетената публична продан, обявена по изп. д. № ** г. на ЧСИ Т.Д. не е нейната ипотекирана част от съсобствения имот в м. “***”, гр. Приморско, обл. Бургас, в размер на 1/12 ид.ч. а тази на съпруга й, в същия размер, която също е ипотекирана в полза на банката. Обосновава се извода, че не са налице и предпоставките посочени в чл. 496, ал. 3 от ГПК, която правна норма сочи на изключение от легитимацията на изпълнителния титул.

При това положение следва да се приеме, че банката действително е присъединен по право вискател по изп. д. № ** г. на ЧСИ Т.Д., но само спрямо първоначалния длъжник и само за вземането си към него, обезпечено с договорна ипотека върху съответната притежавана от него ид. част от имота. В тази връзка неоснователно се явява и оплакването на ищеца, че като длъжник в производството е следвало да бъде конституирана и съпругата на длъжника за реализиране принудително изпълнение и върху притежаваната от нея идеална част от имота. По своята правна същност присъединяването има за цел встъпване на кредитор с изпълнителен лист във висящ изпълнителен процес, образуван от друг вискател, за да бъде удовлетворен встъпилият кредитор от същия имуществен обект, върху който е насочено изпълнението по висящия изпълнителен процес. По време на изпълнение е недопустимо присъединяване на кредитор, чието вземане не е от същия длъжник.

Несъстоятелно е и оплакването на ищеца за невнасяне на дължимата цена, с аргумента, че внасяйки сумата от 17 342,00 лева, посочена като начална цена на имота, обявената за купувач е внесла 80 % от дължимата цена. В тази връзка не могат да бъдат споделени и доводите на ищеца, че разпоредбата на чл. 505, ал. 1 от ГПК изисква равностойността на дела на длъжника да се изчислява съобразно цената на имота определена по реда на чл. 485, ал. 1 -3 от ГПК. Това разбиране не намира опора в закона и съдебната практика, а и подобно разширително тълкуване на правната норма би поставило съпруга- недлъжник в по-неблагоприятно положение отколкото евентуални наддавачи в публичната продан.

В заключение, съдът намира, че не са налице пороците сочени от ищеца като основания за недействителност на проведената публична продажба, поради което предявеният иск следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

По отговорността за разноски

Предвид изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК право на разноски се пораждат за ответниците по делото Н. ЯНЧ. Г. и “***” ЕООД.

Съгласно представения списък по чл. 80 от ГПК, ответникът Н. ЯНЧ. Г., претендира разноски в размер на 900,00 лв. а ответникът “***” ЕООД, разноски в размер на 900,00 лв. представляващи адвокатско възнаграждение.

Направеното от ищеца възражение за прекомерност на осн. чл. 78, ал. 5 от ГПК съдът намира за основателно. Съгласно чл. 69, ал. 1, т. 4, вр. т. 2 от ГПК, цената на иска се равнява на данъчната оценка на възложената 1/12 идеална част от описания недвижим имот, която възлиза на 7140, 58 лева (при оценка на целия имот от 85687,00 лв.). Съгласно чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения минималният размер на възнаграждението с оглед цената на иска е 687, 03 лв.

С оглед на фактическата и правна сложност на делото и усилията на процесуалните представители на ответниците по осъществяване на защитата по делото, съдът счита, че заплатеното адвокатско възнаграждение от 900,00 респ. е прекомерно и следва да се намали до минималния размер, предвиден в Наредбата, а именно до размера от 687, 03 лв.

Ищецът е представил списък по чл. 80 от ГПК, с която е заявил искане за присъждане на следните разноски: заплатена държавна такса в размер на 285, 62 лв. за разглеждане на иска; 15,00 лв. – държавна такса за обжалване на Определение № ** г. по гр.д. № ** г.; 15 лв. – държавна такса за обжалване на Определение № ** г. по гр.д. № ** г. и 300,00 лева – юрк. възнаграждение.

Предвид основателността на частните жалби, довели до отмяна на постановеното по настоящото дело Определения, съдът намира, че в полза на ищеца се следват разноски в размер на заплатените държавна такса в общ размер от 30,00 лв. и юрисконсултско възнаграждение. Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 8, изр. второ от ГПК, размерът на присъденото юрисконсултско възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от ЗПП. Съгласно

чл. 37 от ЗПП, заплащането е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на МС. Въз основа на този разпоредба е приета и Наредбата за заплащане на правната помощ. Следователно размерът на юрисконсултско възнаграждение следва да се определи от съда, според вида на делото и в размерите, определени в НПП. Съобразно вида на делото, съдът намира, че следва да приложи разпоредбата на чл. 25 от НПП и да определи размера на възнаграждението в размера от 100,00 до 300,00 лв. Съобразявайки делото, характера на иска и процесуалните действия на пълномощника на ищцовата страна, в т.ч. съдържанието на исковата молба и основателността на наведените възражения в частните жалби и последващото им уважаване от въззивната инстанция, съдът намира, че следва да определи юрисконсултско възнаграждение в средния, определен в чл. 25 от НПП размер, а именно 150,00 лв. Следователно в полза на ищеца се дължат разноски в общ размер от 180,00 лв. като всеки един от ответниците следва да бъде осъден да заплати сумата от 60, 00 лв.

Воден от горното, Царевският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения иск от “**” АД, вписана в Агенцията по вписванията под ЕИК **, със седалище и адрес на управление: **, представлявана от В.М.С. и Ю.Б.Г.- Изпълнителни директори чрез пълномощника си ХР. КР. Д., упълномощена с пълномощно рег. №№ **, **, **, акт **** г. на нотариус М.Ш. с рег. № ** в регистъра на НК Съдебен адрес: **, e-mail: [***](#) **, срещу „***“ ЕООД, с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: **, представлявано от Н.Л. М. А., *** като възискател по изп. дело № ** г. по описа на ЧСИ Т.Д., рег. № ** на КЧСИ, КР. Г. Г., ЕГН *****, с адрес: **, като длъжник по изп. дело № ** г, по описа на ЧСИ Т.Д. и Н. ЯНЧ. Г., ЕГН *****, с адрес: **, като купувач по изп. дело № ** г. по описа на ЧСИ Т.Д., с който се иска от съда, да постанови решение, с което да приеме за установено между страните, на основание чл. 496, ал 3 от ГПК, че извършената по изп. дело № ** г. по описа на ЧСИ Т.Д. продажба на следния недвижим имот: 1/12 ид. ч. от Поземлен имот с идентификатор **, целият с площ от ** кв.м. находящ се в местността „***“, гр. Приморско, обл. Бургас е недействителна поради допуснато нарушение на чл. 490 от ГПК и

невнасяне на цената за имота.

ОСЪЖДА “***” АД, ЕИК **, седалище и адрес на управление **, да заплати на “***” ЕООД, с ЕИК 2**95048, седалище и адрес на управление град **, сумата от 687, 03 лв. /шестстотин осемдесет и седем лева и три стотинки/, представляващи разноски за заплатено адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА “***” АД, ЕИК **, седалище и адрес на управление **, да заплати на Н. ЯНЧ. Г., ЕГН *****, сумата от 687, 03 лв. /шестстотин осемдесет и седем лева и три стотинки/, представляващи разноски за заплатено адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА “***” ЕООД, с ЕИК ***, седалище и адрес на управление град **, да заплати на “***” АД, ЕИК **, седалище и адрес на управление **, сумата от 60, 00 /шестдесет/ лева, представляваща съдебно-деловодни разноски.

ОСЪЖДА Н. ЯНЧ. Г., ЕГН *****, да заплати на “***” АД, ЕИК **, седалище и адрес на управление **, сумата от 60, 00 /шестдесет/ лева, представляваща съдебно-деловодни разноски.

ОСЪЖДА КР. Г. Г., ЕГН *****, да заплати на “***” АД, ЕИК **, седалище и адрес на управление **, сумата от 60, 00 /шестдесет/ лева, представляваща съдебно-деловодни разноски.

Решението подлежи на въззивно обжалване, пред Окръжен съд-Бургас, в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Царево: _____